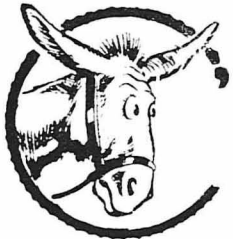

ΙΤΑΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΥ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟ ΦΡΑΣΚΕΤΤΙ

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΒΕΝΤΕΤΤΑ

Μόλις ξημέρωσε, ο Μπαριτόνε άνοιξε το σταύλο για να πάρη το γάιδαρο του και να τον βάλη στη χώρα, μα τον βρήκε ψόφιο, πάνω στ' άζωρα.

— Τσοάτο, Τσοάτο! Μα πού να πάρη ή όρνυή! Τι έπαθες; Τσοάτο!...

Μά δεν θάρνεις. Ό Τσοάτο τού εί-

χε τινάξει. Ό Μπαριτόνε τότε πρσάσισε από τό κακό του.

— Μού τόν φαρμάκωσαν! φρήθεις.

Κι ό νούς του πήγε άμέσως στους άδελφούς Τσεκίσι και θυμήθηκε πώς έδω και καμιά είκοσιόρα ήμέρες, καθώς περνούσε από τ' άμπέλι τους, ό δούστιος ό Τσοάτο είχε απάσσει τό λαμό του και είχε φάει ένα κλήμα. Τόν είχαν δει λοιπόν και είχαν άποφασίσει να τόν ξεζάνουν.

— Αυτοί μού τό φαρμάκωσαν! μουμούνισες ό Μπαριτόνε. Μιά έννοια σου και θέ μού τό πληρώσουν ακριβά!... Τό δίχρω έγώ τό παίρνω μόνος μου!...

Συλλογίστηκε λοιπόν να τους παραφρέσει και ν' άδειάσει άπάνω τους τό δίχρνω του. "Έπειτα όμως άλλαξε γνώμη... Δεν τού άρεσαν τά άμπέλι. "Έπρεπε να τους έδιδιγνή ή άλλο τρόπο. Μά πώς; Κι άξαφνα άστράψε μία ιδέα μέσα στό μυαλό του. "Α! Μάλιστα!... Αύτή ήταν μία βεντεττά που θα χάρισε ζώοιο!...

Κι ό Μπαριτόνε γέλασε σαρδόνια και βρήκε άλόχαρος από τό σταύλο...

Αυτό τό ίδιο προί ό Μπαριτόνε είχε άποχτήσει γινό. Τόν πρώτο του γινό.

Περιμένε τούσες ήμέρες τώρα να τού χαρίση ή γυναίκα του τό πρώτο του παιδί. Και να τώρα που όλη την εύτυχία του την πάρανε αυτός ό άδικος χάμος τού Τσοάτο. Μά έννοια σου...

— Νά σου ζήση ό γινός! τού φώναζαν ό άδελφοί Τσεκίσι περνώντας αυτή τή στιγμή έξω από τό σπίτι του.

Ό Μπαριτόνε προσποιήθηκε τόν όλόχαρο και κατέβηκε στό κατώφλι για να κάνει λίγο θήματα μαζύ τους και να τους κοιτάξει θαθείά στά μάτια.

— Μά, ξέρετε πώς έχω κι ένα πεθαμένο στο σπίτι μου; τούς είπε άξαφνα.

- Ένα πεθαμένο;
- Τόν Τσοάτο!
- Τό γάιδαρο!
- Ναισσε!...

Μά άλλαξε γνώμηρα τή φωνή του για να μη προσοδή και τούς ρώτησε:

- Θα μού δώσετε ένα χέρι για να τόν πετάξω στο ποτάμι, ή;
- Αυτό να λέγετα!... Μ' από τί φόρησε;
- Από κόλλο! Νά, έτσι, ξαφνικά!... Είχε γεράσει πειά... Μά ήξερα έγώ τή δουλειά μου!... Τόν έχω ασφαλισμένο... Κι έτσι, με τά λεφτά της ασφάλειας ή άγοράσω έναν άλλο...
- Έ, μά βέβαια!...
- Άλήθεια, αύριο τό θράδυ σάς περιμένο στο γλέντι... Για τά γεννητοίρια ντέ. Είνε γινός και πρέπει να μορτάσουμε. Θάρητε, ή;
- Μπροούμε να λείψουμε;
- Κι ό άδελφοί Τσεκίσι τραβήξαν για τ' άμπέλι τους, ένω ό Μπαριτόνε γυρισε στο σπίτι του.
- Τους κάλεσε κι αυτούς; τόν ρώτησε ή πεθερά του, που έρχότανε από την αυλή.
- Γιατί όχι;
- Μά αυτοί μάζ φαρμάκωσαν τό γάιδαρο!
- Κάνε τή δουλειά σου έσύ!...
- Αυτοί, σου λέω, αυτοί είναι ό φονηάδες!...
- Έχεις άποδείξεις; Πάρνε λοιπόν μη σε τραβάνε στα δικαστήρια!...
- Αυτοί είναι, σου λέω!
- "Α, για κάνε μου τή χάρι!... Σύρε πάλι στη πιουγάδα σου και μην ανακατεύεσαι στις δουλειές μου!... Κι' έχε τό νού σου γι' αύριο τό θράδυ... Θάρουμε μεγάλο γλέντι!... Θάρω μάλιστα κι' έγώ να σε βοηθήσω στην κοζίνα!...
- Και μπήκε στην κορβετοκάμαρα για να φιλήση άλλη μία φορά τό γινό του.
- Τό ίδιο θράδυ, ό Μπαριτόνε φόρτωσε τό γάιδαρο σ' ένα καροτόκι και τόν πέταξε στο ποτάμι. "Έπειτα γύρισε και άποκομήθηκε ήσυχος

για να ξενήση αύριο με ζέρι!...

Την άλλη ήμέρα, μόλις άρχισε να χιζόνη μαζευτήσαν από όλα ό καλεσμένοι, άποφασισμένοι να χιζνήσουν με την κοζιά τους. Αυτός ό Μπαριτόνε δεν είχε τσίρι στο ζέρι και στα έξεπνα περιόχατα. Μά τι είχε γίνει άπάνω; Πού είχε πάει;

Πού ήταν ό Μπαριτόνε λοιπόν; φωνάζανε ό φίλοι του.

— Έδώ είμαι! στη κοζίνα! τούς άπαντούσε ό κοικοκόρης από τό βάθος τού σπιτιού. "Έρτασάμια!... Μιά στιγμή μονάχα να έτοιμάσω τούς μεζέδες!...

Η πεθερά του φωνούσε από τραπέζι σε τραπέζι, και μοίραζε κανάτες ξεχάλες κρασι.

Ό Μπαριτόνε βγήκε σε λίγο από την κοζίνα και μοίρασε σ' όλους τούς πρώτους μεζέδες. Κι' έπειτα, τις μεγάλες πιταλλές με τά ψητά.

— Μπαράο, μάγερα! τού φώναζαν απ' όλες τις μεριές. Μά δεν μάζ λές λοιπόν πώς δεν έβανε άλλη τέχνη στη ζωή σου!...

— Όλα πρέπει να τά ξηρή κανείς! Όλα!... τούς άπαντούσε ό Μπαριτόνε με ένα πονηρό χαμόγελο.

— Έλα να φας κι' έσύ! Έλα, κάτσε να πής ένα ποτήρι. Άσε τις γυναίκες; να κοινοτούν γι' αυτά!...

— Μιά στιγμώλια!... Νά, να μοιράσω κι' αυτά τά τελευταία πιτάτα κι' έρτασα! Τσεκίσι, πήςε τό μπαρτέκι σου; Νά το! Όρίστε!... Νά και τό δικό σου!... Δύο μπαρτέκια πρώτης!...

Άπ' όλα τά τραπέζια τώρα σήκωναν τά ποτήρια και τού φώναζαν:

— Στην ύγειά σου! Νά σου ζήση!...

Ό Μπαριτόνε σήκωσε κι' αυτός τό ποτήρι του κι' άπαντούσε:

— Στην ύγειά σας!

— Έλα να καθήσης λιγάκι μαζί μας!... Έδώ, Μπαριτόνε, έδώ, ζοτά μας!... Τού φώναζαν ό άδελφοί Τσεκίσι.

Κάθισε λοιπόν άνάμεσά τους και γέμισε τό ποτήρι του. Τόν γαργάλασε όμως ή γλώσσα του και δεν μπορούσε να κρατηθή. "Έπρεπε να μιλήρη!...

— Πώς σας φαίνεται ή μαγερωκή μου;

— Καλή, άπάντησε ό ένας από τούς Τσεκίσι!... Νόστιμη!...

Ό Μπαριτόνε κρατήθηκε πάλι και σηκώθηκε για να γεμίση τις κανάτες με κρασί. Γέλιωσε μ' ό δόλους, τούς πειραζε, τούς έλεγε άνεξόδοτα, θυμάτανε παλιές ιστορίες κι' άναβε παντού τό ζέρι!...

Άξαφνα, σε μία στιγμή, άκούστηκε ένα δυνατό κι' άτέλειστο γκαρτσιόνα από τό γειτονικό σταύλο. Ό Μπαριτόνε και ό φίλοι του στάθηκαν λίγα δευτερόλεπτα με τά ποτήρια στο χέρι, κι' έπειτα ξέσπασαν σ' αγκράτητα γέλια.

— Από τί φόρησε ό δικός σου,

Μπαριτόνε; τόν ρώτησαν.

— Βαρέθηκε πειά να δουλέμη!... Στενοχωριότανε και τούφθε κόλλοπος! άπάντησε με μία πικρή ειρωνία εκείνος και ζοτταζε τούς άδελφούς Τσεκίσι.

— Ήταν σκληρόπτετος! παρατήρησαν τώρα ό Τσεκίσι.

Ό Μπαριτόνε όμως δεν άντεχε πειά. Πετάχτηκε όρθιος και ξέσπασε σ' ένα ακράτητο γέλιο. "Έπειτα φώναζε:

— Τό άκούσατε!... Αυτοί ό δυό τόν βρήκανε σκληρόπτετος!... Κι' έχω τον δίχρω ό δούστιος!... Τους τάσσε γαϊδουρινό μπαρτέκι!... Χαάά!... Χαάά!... Σάς την έσκασα!...

"Όλοι τότε πετάχτηκαν με μιάς από τις θέσεις τους με γουρλωμένα τά μάτια από την φρίκη! Μά ό Μπαριτόνε τούς καθήσυχασε!...

— Μη τρομάζετε, φίλοι μου!... Έσομα μονάχα δύο μπαρτέκια από τό Τσοάτο γι' αυτούς έδώ τούς δυό!... Είχε φάει, έδώ και είκοσι ήμέρες, ένα κλήμα τους, και θέλησα να βγάλω την ίποζορούση!...

Ό Τσεκίσι, πρσάσισε από τό θυμό τους, έβαναν να δρηήσουν άπάνω του μα εκείνος τούς κάρφωσε στη θέσι τους με ένα άγριο βέλιωμα μίσους.

— Για τόλμησε να ειπή πώς σου τόν σκοτώσαμε έμεις; Για πές το!... ούρλιαξαν ό Τσεκίσι, για να βροϊνε μία άφορηή να τόν μπλέξουν με τά δικαστήρια.

— Μού τόν φαρμάκωσαν ό έχθροί μου!... άπάντησε με πονηρία ό Μπαριτόνε.

Ό Τσεκίσι, λυσσασμένοι που δεν μπορούσαν να τόν τραβήσουν στα

— Χαάά!... Χαάά!... Σάς την έσκασα!...

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΑΦΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΙΟΣ ήταν άραγε ο πρωτότυπος αυτός άνθρωπος, ο οποίος εμφανιζότανε στο δρόμο με τέτοιο καιρό, και μάλιστα με ψηλό καπέλλο; Φορούσε ένα πανοφθόρι περασμένης μόδας. Κάθε φορά που περνούσε κάτω από ένα φανάρι, φαινόταν το ισχυρό πηγούνι του που το περιέβαλλε ένα ψηλό μεταξωτό περιλαίμιο, όμοιο με ζείνα που φορούσαν άλλοτε ο λόρδος Μπάρον κι' ο Λουαρζίνος.

Ένας προσεκτικός παρατηρητής δεν θα δυσκολευόταν ν' αναγνωρίσει πως ο άνθρωπος αυτός θα ήταν κανένα σοφός. Συγγρόνος θ' άπορούσε πως ένας σοφός άπορούσε να περιπλανηθή τέτοια ώρα σε μιιά συνοικία ληστών και δολοφόνων, χωρίς να χάνη ούτε το ύψος της σοβαράς αξιοπρεπείας του, ούτε και την ψυχραιμία του όταν καμιά κινή γυνάικα ή μεθυσμένη ξενόγνη ξεπερναί έπάνω του. 'Ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος περπατούσε ήσυχος κι' αδιάφορος...

Σέ λίγο μπήκε στην κακοχηματισμένη οδόν Μπλόν και σταμάτησε μπρός σ' ένα σπίτι, το όποιον ή πόρτα φωτιζόταν από ένα κόκκινο φανάρι.

Πάνω στο κόκκινο φανάρι ήταν γραμμένη με μαύρα γράμματα ή επιγραφή του καταστήματος: «Η Φωλιά των Τίγρων». 'Οστόσο, ούτε ή επιγραφή αυτή, που δεν είχε τίποτε το ένθαρρυντικό, δεν έκανε τον σοφό μας να δειλιάση. 'Ανοιξε ήσυχα-ήσυχα την πόρτα και μπήκε μέσα.

Η «Φωλιά των Τίγρων» ήταν ένα άπορροιστικό καταγώγιο, με λίγα ξύλινα τραπέζια, μ' έναν βρωμερό πάγκο και με κορροιστημένους κι' άταίσιους πελάτες.

Η συνοικία εκείνη ήταν γεμάτη από τέτοια καταγώγια, στα όποια έσύχναζαν οι άπαισιότεροι τύποι του ύποπτον του Λονδίνου. Μά ή «Φωλιά των Τίγρων» ήταν το πιο κακοχηματιστό απ' όλα αυτά τα κέντρα. 'Υπάρχει μιιά τάξη έγγληματιών που τους άποφύγουν κι' αυτοί οι παλιοί σύγγροροι τους. Την τάξη αυτή την άποτελούν οι πρώην βρωμιονίτες που έχουν άπολυθεί και που σχηματίζουν ιδιαίτερη σείρα, επειδή τα έγγληματα που διέπραξαν είναι τόσο φρικώδη ώστε προκαλούν την άνατριχίλα και άπτων άόμοι των κακοχών.

Οι δολοφόνοι λοιπόν που βρισκότουσαν τη νύχτα αυτή στη «Φωλιά των Τίγρων», έμοιαζαν, με τις παρόμοιες μορφές των, μάλλον με νυχτερινά φαντάσματα, παρά με ανθρώπινα όντα. Στο μετώπο τους διάβαζε κανείς καθαρά το έγγληματικό παρελθόν τους...

Ο ιδιοκτήτης της «Φωλιάς των Τίγρων» στεκόταν πίσω από τον πάγκο του. Ήταν ένας άνθρωπος ψηλός, άδύνατος, με κοκκινόξανθα μαλλιά με πρόσωπο ορχό, γεμάτο κοκκινάδα, με μετερό πηγούνι... Γενικά, το κεφάλι του έμοιαζε με κεφάλι τίγρωσ.

Μόλις μπήκε μέσα ο «σοφός», όλοι οι πελάτες του καταγώγιου άλληλοτυπάζτηκαν με ήθος ύποκριας. Μά ο άνθρωπος με την όμπρέλλα και με το ψηλό καπέλλο πλησίασε τον καταστηματούρχη με σταθερό βήμα. Τόν χαμέτησε εύγενικότατα και του είπε κάτι με χαμηλή φωνή... 'Ο ιδιοκτήτης της ταβέρνας άνοιξε τότε μιιά μικρή πόρτα κι' έβαλε τον ξένο να περάση σ' ένα μικρό δωμάτιο, άμυδρά φωτισμένο.

— Περιμένετε μιιά στιγμή εδώ! του είπε. Μπόρε να σάς σερβίρω τίποτα;

Ο ξένος έβγαλε τον ποτηριών του και, χωρίς ν' άφήση την όμμοδυσία, σηκώθηκαν κι' έφυγαν. Του φώναξαν όμως από την πόρτα:

— Η σειρά μας τώρα, Μπαρμπόνε! Θά μās το πληρώσης!... 'Οταν την άλλη Κυριακή ή Μπαρμπόνε παρουσιάστηκε στα γραφεία της 'Εταιρείας για να λάη την άσφάλεια του Τόσμιτο, ή ύπάλληλος τον κάττασε ειρωνικά και του είπε:

— Δέν όφείλουμε να σάς δώσουμε ούτε ένα μονόλεφτο.

— Και γιατί; άγρίοιτε ή Μπαρμπόνε.

— Ούτε ένα μονόλεφτο. Ξέρετε τους όρους του συμβολαίου μας... Κάνατε όμως το σφάλμα να τους παραβήτε... 'Ετμαχίσατε το ξώο και προσέφερετε μιστάβια στους καλύτεμένους σας... 'Επομένως...

Ο Μπαρμπόνε τα είχε χάσει και δεν άκουγε πια τα λόγια του. 'Αλλάσε όλα τα χρώματα, χτύπησε τη γροθιά του, έβρισε, φώναζε και τέλος έσκυψε το κεφάλι κι' έφυγε σάν βρεγμένη γάτα.

— Μου την κατάφεραν! όμολόγησε με πίκρα. 'Ας είνε... Μου κόστισε ακριβά αυτό το παιχνίδι, μα τί να γίνη; Τα καλά παιχνίδια άκριβολήφρονότατα... Κι' αυτό που έπαξα στους Τσεκίνοι θ' άπομείνη άξέγραστο!...

Και γύρισε στο σπίτι του σάν άνθρωπος που ξεπλήρωσε ένα μεγάλο χρέος.

πρόλλα από τα χέρια του, έδωσε στον καταστηματούρχη ένα χρυσό νόμισμα.

— Φέρε μου ένα μπουκάλι κρασί, του είπε, και στείλε μου εκείνον που ζήτησα.

— Σε λίγη ώρα θα είνε εδώ! του άποκρίθηκε ή καταστηματούρχη. Πρέπει όμως να τόν προσέχετε... 'Εχω άρκετές σκοτούρες με την άστυνομία... Δέν θέλω να γίνη άλλο φωνιστό στο μαγαζί μου...

— 'Εννοια σου! είπε με άτάραχη φωνή ο «σοφός». Δέν βλέπω για ποιό λόγο ο άνθρωπος αυτός να θέλη το κακό μου...

— Είνε σίγουρα τρελλός! φημίωσε ή καταστηματούρχη για τόν «σοφό», έπιστρέφοντας στον πάγκο του.

Την ίδια στιγμή όλοι σχεδόν οι πελάτες σηκώτηζαν όρθιοι, έτρεξαν στον πάγκο και ρώτησαν με περιέργεια τόν ιδιοκτήτη:

— Ποιός είνε αυτός; Κανέναν άπνομιώδη, μεταφρασμένους βέβαια...

— Μην άνησυχείτε... τους άπάντησε εκείνος. Είνε κάποιος που θέλει να κάνει μιιά δουλειά με κάποιον από σάς... 'Εμένα, Βαρνάβα Κράν, ζητάει ή άνθρώπος αυτός!

— 'Εμένα;

Ο άνθρωπος που είπε τη λέξη αυτή, με φοβισμένη φωνή, θα ήταν άλλοτε έξαφρετικά ρομαλέος, γιατί κάτω από τ' άζήτητα και κορροισμένα ρούχα του διεγράφετο ένα σώμα άθλητικό, με άσπαλένιους μύς. Μά το πρόσωπό του είχε τη χαλαρωτιστική έκείνη όζρότητα, την όποια δίνει μονάχα το μελωμένο περιβάλλον της φιλακής. Και το τρομαγμένο βλέμμα του, μοιλονότι ζοηρό, ήταν βλέμμα φιλιασμένου που φροβάται όλους τους ανθρώπους...

— Ελα μέσα! του είπε ή καταστηματούρχη. Μου φαίνεται πως θα κερδίσεις άρκετά χρήματα σήμερα... Το τούνο όμως, μη «χαλάσεις» τον πελάτη που θα σου συστήση... 'Αλλάδι; μπορείς να τόν κάνης ό,τι θέλεις — μου είνε άδιάφορο! — μά όχι μέσα στο μαγαζί μου, γιατί δέν θέλω ναχο φασαρίες με την άστυνομία.

Κι' ή καταστηματούρχη πήγε από ένα ντουλάκι ένα μπουκάλι σπονσιώνη το καθάρισε με την ποδιά του, πήρε και δυό ποτηρία και πέρασε στο ίσοιάντρο δωμάτιο, άκοιλοδοήμενος από τόν Κράν. 'Εβαλε το μπουκάλι και τα ποτηρία στο τραπέζι μπρός στον παράδοξο πελάτη, και ύστερα είπε, δείχνοντας τόν Βαρνάβα, που είχε στοθεή στην πόρτα:

— Νάτος!

— Εύχαριστώ πολύ, άποκρίθηκε ή «σοφός», βάζοντας τα γυαλιά του. Και τώρα σέ παρακαλώ να μ' άφήσης μόνο μ' αυτό τόν κόριο... Κάθισε, σέ παρακαλώ, άγαπητέ μου φίλε — συνέχισε ή σοφός, άποτεινόμενος στον πελάτη της «Φωλιάς των Τίγρων». Είσαι ή Βαρνάβας Κράν, δέν είνε έτσι;

— Πώς το ξέρεις τ' όνομά μου; ρώτησε ή έγγληματίας με ύπόκρη φωνή.

— Μου τό είναν στη φιλακή... Δέν είσαι σ' ή που βγήκες από τρεσφών έβδομάδιον από τη φιλακή του Νούγκζάυτ;... Πέρασες εκεί ξηή χρονία, άν δέν άπατάμαι...

— Ο διάβολος να με πάρη άν δέν σέ πνίξω με τα δόντια μου! Η μη μου τα ξαναθυμίζεις αυτά!... φώναξε ή Βαρνάβας και όμησε κατά τού «σοφού».

Τα χέρια του άπλώθηκαν, όμοια με γαμψά νύχια τίγρωσ, σάν να ήθελαν ν' άρπάξουν τόν λαϊκό τού «σοφού» και να τόν σφίξουν... Μά ο άγνωστος με το ψηλό καπέλλο, που δεν ή είχε βγάλει από το κεφάλι του, έξακοιλοδοήσε να κάθεται ήσυχος. Η μόνη χειρονομία που έκανε, ήταν να πάη την όμπρέλλα του και να την άκοιποήσει στα γόνατά του. Συγγρόνος τα βλέμματά του καρφώθηκαν, σταθερά και άτάραχα, στα μάτια του έγγληματία... 'Ο Κράν άναγκάστηκε να χαμηλώση τα βλέμματά του μπρός στη μαγνητική λάμψη τών ματιών του άγνώστου. 'Ο άγριόάνθρωπος εκείνος κατάλαβε άόριστα πως είχε μπροστά του έναν άνθρωπο ισχυρότερο του.

— Δέν είνε άνάγκη, Βαρνάβα, να θυμώεις επειδή σου ξαναθυμίζω τα περασμένα — συνέχισεν ή μυστηριώδης έπισκέπτης της «Φωλιάς των Τίγρων». 'Εγώ ήρθα να σου προτείνω μιιά δουλειά που έχει μεγάλη σχέση με την παραμονή σου στο Νούγκζάυτ... Μά γιατί δέν κάθεται; Κάτσε, άγαπητέ μου φίλε, κι' έπίτρεψε μου να σου προσέφερω ένα ποτήρι κρασί... Είνε από το καλό κρασί...

Ο τόνος της φωνής του άγνώστου ήταν τόσο ήσυχος, ώστε ή Βαρνάβας έπαυε πια να φροβάται και να δυσπισπ. 'Εκαστε σέ μιιά καρέκλα, άντικρυ στον ξένο, και άδειασε μονορούφι το πρώτο ποτήρι κρασί που τού προσέφερε εκείνος.

— Νά μου έπαρέψης τώρα, έξακοιλοήσε ή ξένος, να σου συστηθώ μόνοσ μου. Είμαι ή γιατρός Γκιουλίνερ Πέρινς. Είμαι ειδικός χειρουργός. Με άσασχολεί όμως ιδιαίτερος ή μελέτη του καρδιακού συστήματος. 'Ισως να έχης άκούσει ποτέ να λένε ότι κανείς μέχρι σήμερα δέν μπόρεσε να κάνει έγγείρηση στην καρδιά.

(Ακολουθεί).

